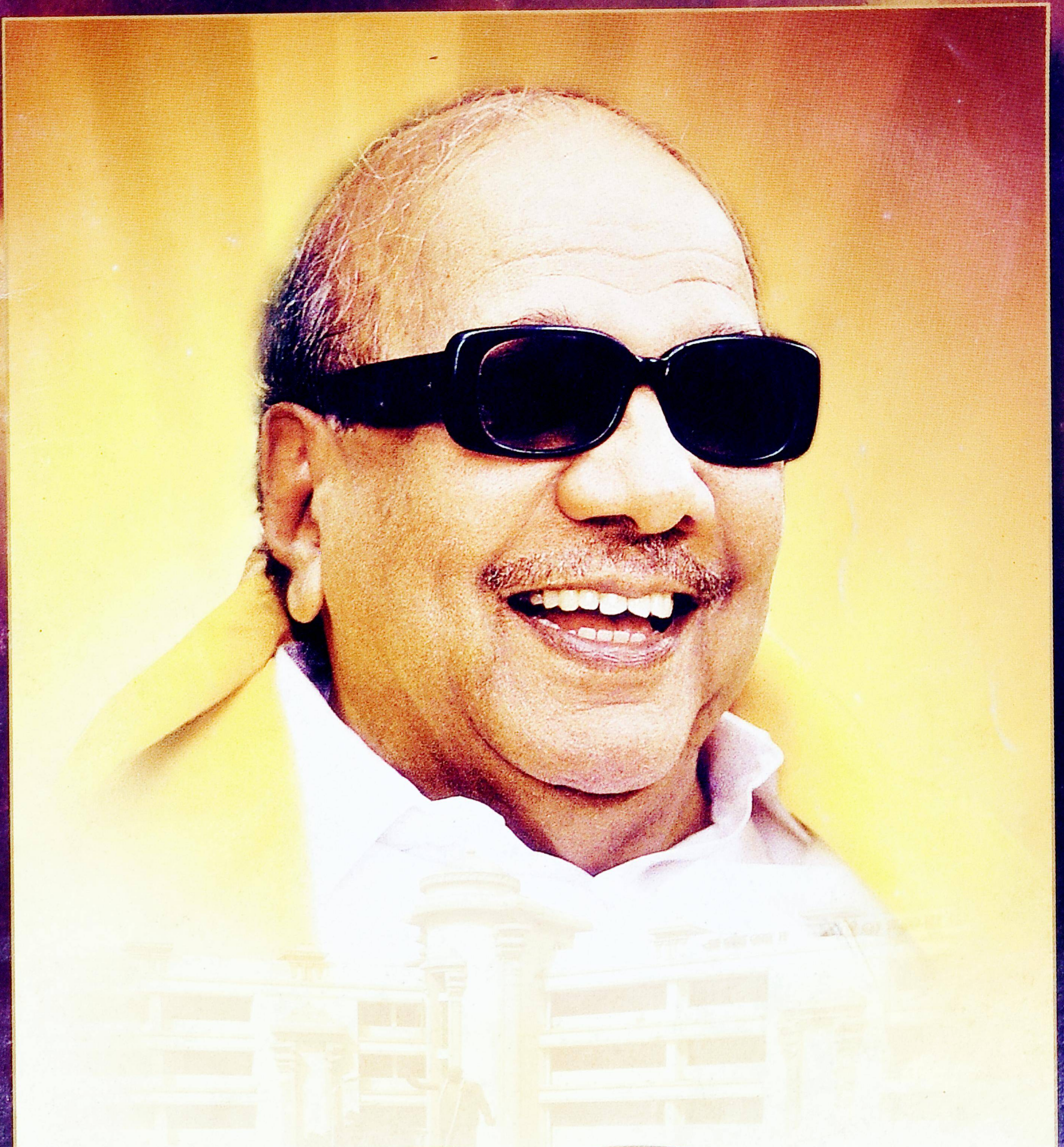

தி.மு.க.
திறந்த புத்தகம்

தலைவர் **கலைஞர்**

பேராசிரியர். தி.வ. மெய்கண்டார் அவர்களின்

அன்பளிப்பு

தி.மு.க.
திறந்த புத்தகம்

தலைவர் **கலைஞர்**

வெளியீடு :
தி.மு.க. இளைஞர் அணி
"அன்பகம்"
அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 018.

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2003

விலை : ரூ 10/-

அச்சிட்டோர் : சில்வர் ஸ்ட்ரீக்
196, பீட்டர்ஸ் சாலை,
சென்னை - 600 014.

மறியல் அறப்போர் தீர்மான விளக்கம் (1)

தமிழுக்கு முதன்மையிடம்; தடைக்கல்; ஏன்? எதனால்?

விழுப்புரம் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களை விளக்கி, டிசம்பர் 1ஆம் தேதி மத்திய– மாநில அரசு அலுவலகங்கள் முன்னால் நாம் நடத்தவிருக்கின்ற மறியல் அறப்போருக்கான ஆதரவைத் திரட்டவும், அதற்கான விளக்கங்களை அளிக்கவும் நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற கழகப் பொதுக் கூட்டங்களில் விரிவான விளக்கங்களை அளிப்பதற்காகப் பயன்படும் என்ற எண்ணத்துடன், அந்தத் தீர்மானங்களைப் பற்றிய கருத்துக்களைப் பொழிப்புரை போல் நான் தொடர்ந்து எழுதும் கடிதங்கள் வாயிலாக எடுத்துரைக்க இருக்கிறேன். அந்த வரிசையில் இது முதல் கடிதம்.

விழுப்புரம் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களில் “தமிழை மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆக்குவது, செம்மொழியாக அறிவிப்பது” என்பவை மத்திய அரசை வலியுறுத்தும் தீர்மானங்கள் ஆகும்.

தமிழ் காக்கும் மொழிப் போராட்டத்தில் 1938 முதல், 1965 மொழிப் புரட்சி வரையில் திராவிட இயக்கத்தின் பங்கும், குறிப்பாக தி.மு. கழகத்தின் பங்கும் தியாகமும் நாடறிந்த ஒன்றாகும். இப்போது விழுப்புரம் தீர்மானங்களையொட்டி தமிழ் மொழிக்கு முதன்மையிடம் மத்திய அளவிலும், மாநிலத்திலும் போதுமான அளவுக்கு அமையாமைக்குத் தடைக்கல் எது? – என்ற பிரச்சினை பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு முன்பு, பாண்டிச்சேரியில் அண்மையில்

அறிவிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் கட்டாயப் பாடம் என்ற அரசாணை குறித்து முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

புதுவை மாநிலத்தில் 1ஆம் வகுப்பு முதல் 8ஆம் வகுப்புவரை தமிழ் கட்டாயப் பாடம் என்று அறிவித்து அரசாணை பிறப்பிக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். இந்தச் செய்தியை அறிந்ததும் அதுபற்றிய முழு விவரமறிய புதுவை மாநில தி.மு.கழக அமைப்பாளர் தம்பி ஆர்.வி. ஜானகிராமன், புதுவை சட்டமன்ற உறுப்பினர் தம்பி எஸ்.பி. சிவக்குமார் ஆகியோரிடம் அந்த அரசாணையுடன் வருமாறு கூறியிருந்தேன். அந்த அரசாணை நகலையும், "அறிமுகத் தமிழ்" என்ற புத்தகத்தையும் வாங்கிவந்து தந்துள்ளார்கள்.

இதற்கு முன்பே புதுவை மாநிலத்தில் அனைத்து அரசுப் பள்ளிகளிலும் தமிழ் ஒரு பாடமாக பயிற்று விக்கப்படுகிறது. ஆனால் தமிழை முதல் மொழியாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் வேறு மொழிகளை முதல் மொழியாக எடுத்துக் கொண்டு புதுவை, காரைக்கால் பகுதிகளில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு இனிமேல் 1ஆம் வகுப்பு முதல் 8ஆம் வகுப்பு வரை தமிழைக் கட்டாயமாக கற்க வேண்டுமென்று புதுவை மாநில அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறது. இந்த ஆணையையும் திட்டத்தையும் அங்கேயுள்ள தி.மு.க. உட்பட பல கட்சிகளும் பாராட்டியிருக்கின்றன.

தமிழை முதல் மொழியாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், வேறு மொழிகளை முதல் மொழியாக எடுத்துக் கொண்டு அங்கே பயிலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஆண்டு ஒன்றுக்கு சுமார் 8 ஆயிரம் பேர்தான் இருக்குமென்றும், அவர்களும் தமிழைப் படிக்க இந்த ஆணை உதவும் என்றும் கூறப்படுகிறது.

புதுவை அரசின் ஆணையிலே தமிழை கற்பது என்பது கட்டாயம் என்ற போதிலும் மாணவர்களின் தேர்வுக்கு இது எடுத்துக்கொள்ளப்படமாட்டாது என்று குறிப்பிட்டிருப்பது எந்த அளவிற்கு துணைபுரியுமென்ற ஐயப்பாட்டினைத் தோற்றுவிக்காமல் இல்லை.

இந்த நிலையிலே தமிழகத்தில் உள்ள மொழிக் கொள்கை என்ன ?

இங்கே என்ன நடைமுறை பின்பற்றப் படுகின்றது ?

தி.மு.கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்தபோது என்ன செய்தது ?

தற்போது ஆட்சிப் பொறுப்பிலே உள்ள அ.தி.மு.க. அரசு என்ன செய்தது ?

என்பதனை விளக்குவதற்காக சில கருத்துக்களை முன் வைத்திட விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஆண்டு 9–3–2002 அன்று தமிழக சட்டப் பேரவையில் அ.தி.மு.க. அரசின் சார்பில் ஆளுநரால் படிக்கப்பட்ட உரையில்,

“மாநிலத்திலுள்ள அனைத்துப் பள்ளி களிலும் பாடத் திட்டங்களில் தமிழ் மொழி ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்படுவது உறுதி செய்யப்படும்” என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

இந்த அறிவிப்பின்மீது எந்த நடவடிக்கையும் அ.தி.மு.க. ஆட்சியாளர்களால் எடுக்கப்படாமலிருந்து 2003ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 21ஆம் நாள் ஓர் அரசாணை பிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. அந்த ஆணையில் பள்ளிகளில் அனைவரும் பயில

ஏதுவாக 1 முதல் 5 வகுப்புகளில் அறிவியல் தமிழ் பாடம் கற்பிக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஜெயலலிதா அரசின் இந்த அறிவிப்பு பரவலாக அனைவராலும் வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்பதைப் போலத் தோற்றமளித்தாலும், அந்த அரசாணையினைப் பெற்று படிக்கும்போது நமக்குச் சில சந்தேகங்கள் எழுகின்றன. அந்தச் சந்தேகங் களாவன.

அரசாணையின் முதல் பாரா வருமாறு :–

“தமிழகத்தில் பள்ளிகளில் பின்பற்றப்படும் இரு மொழிக் கொள்கை கீழ்க்கண்டவாறு கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

பகுதி ‘அ’: வட்டார மொழி அல்லது வட்டார மொழியிலிருந்து மாறுபடும் போது தாய்மொழி.

பகுதி ‘ஆ’: ஆங்கிலம் அல்லது இந்திய மொழியல்லாத பிறமொழி.”

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது 24–1–1968இல் பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணை எண். 105இல் உள்ள வார்த்தைகளைத் தான் அப்படியே குறிப்பிட்டு, அதே கொள்கைதான் தற்போதும் கடைப்பிடிக்கப் படுகிறது என்று ஜெயலலிதா அரசின் 21–4–2003 தேதியிட்ட அரசாணை தெரிவிக்கின்றது.

ஆனால் தி.மு.கழக ஆட்சி இருந்தபோது 27–12–1999 அன்று பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணை எண். 354ன்படி, 24–1–1968 அன்று வெளியிடப்பட்ட அரசாணை எண். 105இல் உள்ள “வட்டார மொழி அல்லது தாய்மொழி” என்ற வார்த்தைகள் “தமிழ் அல்லது தாய்மொழி” என்று

திருத்தப்பட்டது. இருமொழி கொள்கைக்கான அரசாணையில் தமிழ் என்ற வார்த்தை இடம் பெறவில்லை என்ற சில தமிழ்ச் சான்றோர்களின் மனக்குறை தி.மு.கழக ஆட்சியில் 1999இல் பிறப்பித்த இந்தத் திருத்தத்தின் வாயிலாக நீங்கியது. அதைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் பாராட்டி இருள் நீங்கி விடிவெள்ளி முளைத்தது என்று கூறியது நினைவிற்கொள்ளத் தக்கது.

ஆனால் ஜெயலலிதா கடந்த ஏப்ரலில் பிறப்பித்த அரசாணையில் கழக ஆட்சியில் இருமொழி குறித்த அரசாணையில் வட்டார மொழி என்பதை தமிழ்மொழி என்று திருத்தியதைப் பற்றியே கவனத்தில் கொள்ளாமல், தமிழ்நாட்டில் 68ஆம் ஆண்டு பிறப்பித்த ஆணை அப்படியே நடைமுறையில் இருப்பதைப் போலக் கருதிக்கொண்டு அரசாணை பிறப்பித்திருக்கிறார்களா என்பதுதான் நம்முடைய முதல் சந்தேகம்!

21–4–2003 அன்று அ.தி.மு.க. அரசு பிறப்பித்த அரசாணையின் பாரா 2 வருமாறு :–

“எந்த ஒரு குழந்தையும் தமிழ்மொழி கற்காமல் பள்ளியை விட்டு வெளியேறக் கூடாது என்பதை உணர்ந்து அனைத்துப் பள்ளிகளிலும், தமிழ்மொழியை ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்க வேண்டும் என முடிவெடுத்து, மாநிலத்திலுள்ள அனைத்துப் பள்ளிகளின் பாடத் திட்டங்களிலும் தமிழ் மொழி ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப் படுகிறது உறுதி செய்யப்படும் என 2002ஆம் ஆண்டு ஆளுநர் உரையில் அறிவிக்கப்பட்டது. இதன்படி, 2003–2004ஆம் ஆண்டு முதல் அனைத்து வகைப் பள்ளிகளிலும், 1 – 5 வகுப்புகளில் பகுதி “இ”ல் கணிதம், அறிவியல், சமூகவியல் பாடங்களுடன், “அறிவியல் தமிழ்” (Scientific Tamil) என்ற பாடத்தைக் கற்பிக்க அரசு ஆணையிடுகிறது. இப்பாடம் 2003–2004ல் முதலாம்

வகுப்பில், 2004–2005ல் இரண்டாம் வகுப்பில், 2005–2006ல் மூன்றாம் வகுப்பில், 2006–2007ல் நான்காம் வகுப்பில் மற்றும் 2007–2008ல் ஐந்தாம் வகுப்பில் என்று படிப்படியாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும்.''

ஜெயலலிதா அரசு ஏப்ரல் 2003இல் பிறப்பித்த அரசாணையில் 1ஆம் வகுப்பு முதல் 5ஆம் வகுப்பு வரை அறிவியல் தமிழ் என்ற பாடத்தைக் கற்பிக்க ஆணையிடப் படுகிறது என்று தெரிவித்த போதிலும், 2003–2004ஆம் கல்வியாண்டில் முதலாம் வகுப்பிற்கு மட்டுமே நடைமுறைப் படுத்தப்படும், அதற்கடுத்த வகுப்புகளுக்கு படிப்படியாக ஒவ்வொரு ஆண்டாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என்றுதான் அரசாணை தெரிவிக்கின்றது. எனவே இந்தக் கல்வியாண்டில் முதல் வகுப்பிற்கு மட்டுமே இந்த அரசாணை செல்லும்.

அதுவும் பள்ளிகள் திறந்து பல மாதங்கள் ஆகியும் இதுநாள்வரை1ஆம்வகுப்புக்கு அறிவியல் தமிழ் தொடங்கப் பட்டதாகவோ, அதற்கானபுத்தகங்கள் வழங்கப்பட்டதாகவோ தெரியவில்லை.

அது மாத்திரமல்ல; வேடிக்கை என்னவென்றால் இந்த ஆண்டு விடுதலை நாளில் தலைமைச் செயலகக் கோட்டையிலே கொடியேற்றி முதல்வர் ஜெயலலிதா ஆற்றிய உரையிலே என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

‘‘2003–2004 கல்வி ஆண்டு முதல் அனைத்து வகைப் பள்ளிகளிலும், 1ஆம் வகுப்பு முதல் 5ஆம் வகுப்பு வரை படிப்படியாக அறிவியல் தமிழ் என்னும் பாடத்தைக் கற்பிக்க ஏற்கனவே எனது அரசு, ஆணை பிறப்பித்துள்ளது'' என்று கூறிவிட்டு, ஆனால் அதற்கு மாறாக ஜெயலலிதாவே அதே

நிகழ்ச்சியில் "இந்த ஆண்டிலிருந்தே அதாவது 2003–2004லேயே தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைத்து வகைப் பள்ளிகளிலும், எல்.கே.ஜி. முதல் 12ஆம் வகுப்பு வரை அனைவருக்கும் அறிவியல் தமிழ் என்னும் பாடத்தைக் கற்பிக்க ஆணை பிறப்பித்துள்ளேன் என்பதை சுதந்திர திருநாளில் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்வதாக" குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஆனால் படிப்படியாகச் செய்யப்படும் என்று முதலில் கூறி, அரசாணையையும் பிறப்பித்து விட்டு, அதே முதலமைச்சர் இந்தக் கல்வி ஆண்டிலேயே எல்.கே.ஜி. முதல் 12ஆம் வகுப்பு வரை படிக்கும் மாணவர்கள் அனைவருக்கும் அறிவியல் தமிழ்ப் பாடத்தைக் கற்பிக்க ஆணை பிறப்பித்துள்ளேன் என்று கூறியது, வானத்தை வில்லாக வளைக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன் என்ற உத்தரவுக்கு உவமையாக விளங்கக்கூடியதல்லவா ?

ஜெயலலிதா அரசு ஏப்ரலில் பிறப்பித்த இந்த அரசாணையின் 3வது பாராவில் மேலும் ஒரு பாடம் சேர்ப்பதால் இளம்சிறார்களுக்கு பாடச்சுமை கூடுதலாக்கப்படக் கூடாது என்பதற்காகவும், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்களும் அதனைக் கற்பதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்தும் ஆராய்ந்து அறிக்கை தர ஒரு குழு அமைக்கப்படுகிறது என்று அறிவித்து, அந்தக் குழுவின் தலைவரையும், உறுப்பினர்கள் பெயரையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. குழுவின் தலைவராக முனைவர் பொன்னவைக்கோ, துணை வேந்தர், தமிழ் இணையப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை என்று அரசாணையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் நமக்குத் தெரிந்த வரையில் திரு.பொன்னவைக்கோ அவர்கள் தமிழ் இணையப் பல்கலைக் கழகத்தின் இயக்குநராகத்தான் இருந்தாரே தவிர துணைவேந்தராக இதுவரை நியமிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தி.மு.கழக ஆட்சி இருந்த காலத்திலிருந்து தமிழ் இணையப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு துணைவேந்தராக யாரையும் நியமிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அ.தி.மு.க. ஆட்சியில்கூட முனைவர் பொன்னவைக்கோ இயக்குநராகப் பணியாற்றினாரே அல்லாமல், துணை வேந்தராக நியமிக்கப்பட்டதாக அவரே கனவுகூட கண்டிருக்கமாட்டார். இந்த ஆட்சியில் அரசாணை வெளியிடப்பட்டதின் அழகு இது.

சரி, அது போகட்டும். அரசாணையில் 2003–2004ஆம் ஆண்டிலேயே அறிவியல் தமிழ்ப் பாடம் அமலுக்குவர ஏதுவாக அறிக்கையினை அளிக்குமென்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே, ஆனால் பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டு பல மாதங்கள் கழிந்த பிறகும் அதற்கான எந்த முயற்சியும் முளை விடக்கூட இல்லையே?

அரசாணையின் கதி இதுவென்றால், தமிழகச் சட்டப் பேரவையிலே கல்வி அமைச்சர் சொன்ன பதிலின் லட்சணம் என்ன என்பதையும், மத்திய அரசு தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்கவும், மத்திய ஆட்சி மொழியாக்கிடவும் வலியுறுத்தி நாம் இதுவரை எடுத்த தொடர் முயற்சிகள் பற்றியும் நாளைய கடிதத்தில் எழுதுகிறேன்.

“முரசொலி” அன்புள்ள,

25.10.2003 **மு.க.**

9

மறியல் அறப்போர் தீர்மான விளக்கம் (2)

தடைக்கற்களைத் தாண்டி தமிழ் வளர்ப்போம்!

தமிழ்நாட்டில் எந்த அளவிற்கு பள்ளிகளில் தமிழ் இடம் பெறுகிறது என்பதைப் பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்பு எத்தனை விதமான பள்ளிகள் நடைபெறுகின்றன என்பதை விளக்கிடுகிறேன்.

மாநில அரசுப் பாடத்திட்டப் பள்ளிகள்

மழலையர் பள்ளிகள்

மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகள்

சி.பி.எஸ்.சி., என்று கூறப்படும் மத்திய அரசுப் பாடத் திட்டப் பள்ளிகள்

ஆங்கிலோ இந்தியன் பள்ளிகள்

ஐ.எஸ்.சி.ஈ., (International School Certificate Examination)

ஓ.எஸ்.எல்.சி., (Oriental School Leaving Certificate)

இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியான பாடத்திட்ட முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன.

மாநில அரசு பாடத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் பள்ளிகள் என்று பார்க்குமிடத்து,

அரசுப் பள்ளிகள்;

அரசிடம் நிதி உதவி பெறும் தனியார் பள்ளிகள்;

அரசிடம் நிதி உதவி பெறாத ஆனால் அங்கீகாரம் பெற்ற பள்ளிகள்

இந்த மூன்று வகைப்பட்ட பள்ளிகளிலேதான் தமிழகத்திலே பெரும்பாலான மாணவர்கள் மாநில அரசின் பாடத் திட்ட முறையிலே கல்வி பயின்று வருகிறார்கள். இந்தப் பள்ளிகளில் தொடக்கப் பள்ளிகள் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையிலும், நடுநிலைப் பள்ளிகள் எட்டாம் வகுப்பு வரையிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் பத்தாம் வகுப்பு வரையிலும், மேல்நிலைப் பள்ளிகள் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு வரையிலும் மாணவர்கள் பயிலுகிறார்கள்.

தனியாரால் நடத்தப்படும் Nursery and Primary Schoolகளைப் பொறுத்தவரை அங்கே அனைத்தும் ஆங்கிலத்திலேதான் நடத்தப்படுகின்றன.

அதுபோலவே தனியாரால் நடத்தப்படும் மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளிலும் ஆங்கிலத்திலே மட்டும் அனைத்து பாடங்களும் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன.

ஆங்கிலோ இந்தியப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை அங்கேயும் அனைத்துமே ஆங்கிலம்தான்.

1973இல் தமிழ்நாட்டில் 33 மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகள் மட்டுமே இருந்தன. தற்போது 2003இல் மொத்தம் 3450 மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகள் உள்ளன. மக்களுக்கு ஆங்கில மொழியின்பால் ஏற்பட்ட மோகம் காரணமாகவும், வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்ற தவறான கணிப்பின் அடிப்படையிலும் இப்பள்ளிகளில் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை ஆர்வமாகச் சேர்த்தனர்.

2002–2003ஆம் ஆண்டுக்கான புள்ளி விவரப்படி, மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளில் பயிலுவோர் 14 லட்சத்து 51 ஆயிரம்; மத்திய அரசுப் பள்ளிகளில் பயிலுவோர்

ஒரு லட்சத்து 16 ஆயிரம்; ஆங்கிலோ இந்தியப் பள்ளிகளில் பயிலுவோர் 54 ஆயிரம்.

அடுத்து, துவக்கப்பள்ளி முதல் நடுநிலைப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி, மேல்நிலைப்பள்ளிகள் அனைத்திலும், அது அரசினால் நடத்தப்பட்டாலும், உதவி பெற்று தனியாரால் நடத்தப்பட்டாலும், உதவி பெறாமலே தனியாரால் நடத்தப்பட்டாலும் அங்கெல்லாம் பயிற்று மொழி தமிழ் அல்லது தாய்மொழி. இதுதான் இன்றைய நிலை.

2002–2003ஆம் ஆண்டுக்கான புள்ளிவிவரப்படி தமிழகத்தில் பள்ளிகளில் பயிலும் மாணவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை ஒரு கோடியே 25 லட்சத்து 63 ஆயிரம் ஆகும். இதிலே தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஒரு கோடியே 9 இலட்சத்து 42 ஆயிரமாகும். ஆங்கிலத்தைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 16 லட்சத்து 21 ஆயிரம். அதாவது 125 லட்சம் மாணவர்களில் 16 லட்சம் மாணவர்கள்தான் தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் தமிழறிவுப் பெற்றவர்களாக விளங்கிட வேண்டும் என்பதுதான் தமிழ் உணர்வாளர்களின் விருப்பம்.

2003–2004ஆம் ஆண்டிற்கான ஜெயலலிதா ஆட்சியின் கல்வி மானியக் கோரிக்கை மீதான விவாதம் சட்டப்பேரவையில் 4–4–2003 அன்று நடைபெற்றது. அப்போது காங்கிரஸ் ஜனநாயகப் பேரவை சார்பில் பேசிய திரு. வள்ளல்பெருமான்,

“அரசு ஆணை 56இன் மூலமாக தமிழ் மீடியம் வகுப்புகளை மூடவும், ஆங்கில மீடியத்திற்கு இணையாக

தமிழ்மீடியம் கோரிக்கைகள் ஏதாவது வந்தால் அதைத் தடுக்கவும் வழி வகுத்திருக்கிறார்கள்''

என்ற ஒரு புகாரை அரசாங்கத்தின் மீது சுமத்தியபோது, பேரவைத் தலைவர் திரு. காளிமுத்து; எந்த ஆண்டு இந்த ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது என்று வள்ளல்பெருமானிடம் கேட்டார். ஆனால் அதற்கு வள்ளல்பெருமான் பதில் கூறுவதற்கு முன்பாக, கல்வி அமைச்சர் திரு. செம்மலை குறுக்கிட்டு,

''மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, அந்த அரசாணை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய ஆட்சியிலே போடப்பட்டது. இதிலிருந்தே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினருக்கு தமிழ் மீது எவ்வளவு அக்கறை இருந்தது என்பது புலனாகிறது'' என்று ஆளுங்கட்சியினரின் பலத்த கரவொலிக்கிடையே பதிலளித்தார்.

சட்டப் பேரவையிலே அமைச்சர் தெரிவித்த இந்தப் பதில் சரிதானா? அவையில் தவறான தகவல் தந்தால் அது உரிமைப் பிரச்சினைக்கு உரிய ஒன்றாகும்; ஜனநாயக முறைப்படி நடக்கும் பேரவையில்! அமைச்சர் அவையிலே தெரிவித்த பதில் உண்மைதானா? உண்மை இதோ ஒளி விடுகிறது!

வள்ளல்பெருமான் அரசாங்கத்தின் மீது குற்றம் சுமத்தி சுட்டிக்காட்டிய அரசாணை எண். 56 என்பது, 12-9-2002 அன்று ஜெயலலிதாவின் அ.தி.மு.க. ஆட்சியிலே பிறப்பிக்கப் பட்டதாகும். அதை அப்படியே புரட்டி, தி.மு.க. ஆட்சியிலேதான் இந்த அரசாணை பிறப்பிக்கப்பட்டதாக பேரவையிலே கல்வி அமைச்சரே கூறினார்.

அந்த அரசாணையிலே மேலும் கூறப்பட்டிருப்பது என்னவென்று தெரியுமா?

"சில மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளிலே ஏற்கனவே தமிழ் வழி கல்விப் பிரிவுகள் தொடங்கப்பட்டிருப்பதால், அவற்றைப் படிப்படியாக மூடுவதற்கான நடவடிக்கைகளை மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளின் இயக்குநர் எடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் அறிவுறுத்துகிறது. எதிர்காலத்திலும் இணையாக தமிழ் வழிக் கல்விப் பிரிவுகளை மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளிலே தொடங்கவேண்டுமென்ற வேண்டுகோள் வந்தால் அவற்றை மறுத்திட வேண்டும்"

உடன்பிறப்பே; பூனைக்குட்டி வெளியே வந்து விட்டது என்பது அ.தி.மு.க. அரசின் மேற்கண்ட ஆணையின் மூலமாக அம்பலமாகிறது அல்லவா?

ஆனால் இதற்கு மாறாக, தி.மு.கழக ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்வழிக் கல்விக்காக என்ன நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதை தெளிவாக்குகிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்தில் தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் 28–8–1997 அன்று தொடக்கக் கல்வி இயக்குநருக்கு அனுப்பிய கடிதத்தில், மாணவர்கள் தங்கள் இளம்வயதில் தாய்மொழியிலே படிப்பதன் மூலம் எந்த அளவிற்குப் பயன் பெறுவார்கள் என்பதை பள்ளிகளின் நிர்வாகத்திற்கு அறிவுறுத்தும்படி பணிக்கப்பட்டார்கள்.

27–11–1998இல் அரசாணை எண். 421இன்படி அனைத்து நர்சரி மற்றும் மழலையர் பள்ளிகளில் தமிழைப் பயிற்றுமொழியாக அறிமுகப்படுத்த வேண்டுமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதனை அமல்படுத்துவோருக்கு பதிவுக் கட்டணம் போன்றவற்றில் 50 சதவிகித சலுகையும் அறிவிக்கப்பட்டது.

13–1–1999இல் அரசாணை எண். 6இன்படி தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு நடத்திடும் நர்சரி மற்றும்

மழலையர் பள்ளிகளுக்கு பாடப்புத்தகங்கள் இலவசமாக வழங்கப்படும் என்றும் கணக்கு, விஞ்ஞானம், சமூகவியல் ஆகிய மூன்றில் இரண்டு பாடங்களை தமிழிலே நடத்தும் பள்ளிகளுக்கு மட்டுமே அங்கீகாரம் புதுப்பிக்கப்படும் என்றும் ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இந்த அரசாணையை எதிர்த்து பல சங்கங்கள் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் ரிட் மனு தாக்கல் செய்தனர்.

வழக்கு விசாரணையில் இருக்கும்போதே; 3–5–1999இல் அரசாணை எண். 117இன்படி கழக அரசு நீதிபதி எஸ். மோகன் அவர்கள் தலைமையில் நான்கு உறுப்பினர்கள் கொண்ட குழு ஒன்றை, நர்சரி வகுப்பு முதற்கொண்டு உயர்நிலைப் படிப்பு வரை தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டுவரவேண்டு மென்று தமிழ்ச் சான்றோர்கள் கொடுத்த கோரிக்கையைப் பரிசீலிப்பதற்காக நியமித்தது.

உயர்நீதி மன்றம் 7–6–1999 அன்று அளித்த தீர்ப்பில் அரசாணை செல்லும் என்று தெரிவித்ததோடு, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிராத மாணவர்களுக்கு அந்த ஆணை பொருந்தாது என்றும் தீர்ப்பளித்தது.

நீதிபதி எஸ். மோகன் குழுவின் பரிந்துரைகள் அடிப்படையில் 19–11–1999 அன்று அரசாணை எண். 324 பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதன்படி

(1) அரசின் பயிற்று மொழிக் கொள்கை குறித்து வெளியிடப்பட்ட அரசாணைகள் செல்லும் என நீதி மன்றங்களால் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளதால், அரசாங்கத்தின் மொழிக் கொள்கைகள் பற்றிய ஆணைகள் தொடர்ந்து அரசாணைகள் மூலமே அறிவிக்கப்படும்.

(2) அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் (மெட்ரிகுலேஷன், அரசுப் பள்ளிகள், உதவி பெறும், உதவி பெறாத அங்கீகாரம்

பெற்ற பள்ளிகள்) முதல் மொழியாக தமிழ் அல்லது தாய்மொழி இருக்கும்.

(3) மெட்ரிகுலேஷன் மற்றும் மாநில அரசுப் பள்ளிகளில் பயிற்று மொழியாக தமிழ் அல்லது தாய்மொழி இருக்கும்.

(4) 2000–2001 முதல் மூன்றாண்டு காலத்திற்குள் தமிழ் அல்லது தாய்மொழி பயிற்று மொழி என்பது முடிவடைய வேண்டும்.

தி.மு. கழக ஆட்சிக் காலத்தில் 27–12–1999 அன்று பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணை எண். 354இன்படி, 24–1–1968 அன்று பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணை எண். 105இல் உள்ள வட்டார மொழி அல்லது தாய்மொழி என்ற வார்த்தைகள் தமிழ் அல்லது தாய்மொழி என்று திருத்தப்பட்டது.

அதே 27–12–1999 அன்று பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசாணை எண். 355இன்படி, மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகளில் 1ஆம் வகுப்பு முதல் 5ஆம் வகுப்பு வரை தமிழ் அல்லது தாய்மொழி பயிற்று மொழியாக இருக்கும். 6ஆம் வகுப்பு முதல்; தமிழ், தாய்மொழி அல்லது ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக இருக்கும்.

27–1–2000 அன்று அரசாங்கம்; 7–6–1999 அன்று சென்னை உயர்நீதி மன்றம்; தமிழை தாய்மொழியாகக் கொண்டிராத மாணவர்களுக்கு ஆதரவாக பிறப்பித்த தீர்ப்பின் அடிப்படையில்; 13–1–1999 அன்று வெளியிட்ட அரசாணைக்கு ஒரு திருத்தம் வெளியிட்டது. அதிலே பயிற்று மொழியாக தமிழ் அல்லது தாய்மொழி என்று இருக்கலாம் என்று கூறியது.

நீதிபதி மோகன் அவர்களின் பரிந்துரைகளின் பேரில் அரசாங்கம் 19–11–1999ஆம் தேதி பிறப்பித்த அரசாணை

324ஐ எதிர்த்து உயர் நீதிமன்றத்தில் பல்வேறு சங்கத்தினர் ரிட் மனுக்களை முதல் பெஞ்சில் தாக்கல் செய்தார்கள். உயர்நீதிமன்றத்தின் முழு பெஞ்ச் ரிட் மனுக்களை ஏற்றுக் கொண்டு அரசாணையை ரத்து செய்தது. தீர்ப்பில் கல்வி கற்பது என்பது அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்று என்றும், பயிற்று மொழியைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் அதிலே அடங்கும் என்றும், பிள்ளைகளுக்காக அதனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெற்றோர்களுக்கு உண்டு என்றும் நீதிபதிகள் தெரிவித்தார்கள்.

உயர்நீதிமன்ற முழு பெஞ்சின் தீர்ப்புக்கு எதிராக தி.மு.கழக ஆட்சியில் தமிழக அரசின் சார்பில் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யப்பட்டு, அங்கே விசாரணையிலே இருந்தபோதே; பொதுத்தேர்தலில் இங்கு ஆட்சிமாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே இந்த வழக்கில் ஒரு நல்ல தீர்ப்பினைப் பெறுவதற்கு தற்போதுள்ள அ.தி.மு.க. அரசு விரைந்து செயல்படவேண்டியது முக்கியமான ஒன்றாகும் என்பதுடன், தடைக்கற்களைத் தாண்டி தமிழ் வளர்ப்பது நமது தலையாய கடமையாகும் என நினைவூட்டுகிறேன். டிசம்பர் 1ஆம் தேதி மத்திய, மாநில அரசு அலுவலகங்களின் முன்னால் நாம் நடத்தவிருக்கும் மறியல் அறப்போர் குறித்த விளக்கப் பொதுக் கூட்டங்களில் எடுத்து வைக்க வேண்டிய கோரிக்கைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

“முரசொலி”
26.10.2003

அன்புள்ள,
மு.க.

17

மறியல் அறப்போர் தீர்மான விளக்கம் (3)

மத்திய ஆட்சி மொழி – செம்மொழி – மாறன் தீர்மானம்!

சிலவற்றை திரும்பத் திரும்ப நினைவுபடுத்தி எழுதிக்கொண்டோ, பேசிக்கொண்டோ இருந்தால்தான் அவற்றுக்கான மக்கள் எழுச்சியை உருவாக்க முடியும் என்பதுடன்; அவற்றைக் குறித்து மெத்தனப்போக்கைக் கடைப்பிடித்து வருகிற அரசினரின் கவனத்தையும் திருப்பி; வெற்றி காணமுடியும் என்பதால்; மத்திய ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக தமிழையும் ஆக்கவேண்டும் என்றும், தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்றும் மத்திய அரசை நீண்டகாலமாக வலியுறுத்திக் குரல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தி.மு. கழகத்தின் மாநாடுகளில் தீர்மான வடிவில் – நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்களில் எடுத்துக் கூறியுள்ள நிலையில் – இந்தியப் பிரதமருக்கு தி.மு.க. ஆட்சி வாயிலாகவும் – கழகச் சார்பிலும் கடிதங்கள் மூலமாக – தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வருகிற இந்தக் கோரிக்கை குறித்து விழுப்புரம் மாநாட்டில்தான் என்றல்ல; 1996ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26, 27, 28 ஆகிய நாட்களில் திருச்சியில் என்னுடைய தலைமையில் நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டில், நான் நிறைவுரை ஆற்றுவதற்கு முன்பு தம்பி முரசொலி மாறன் சிறப்புத் தீர்மானம் ஒன்றை முன்மொழிய, அந்தத் தீர்மானத் தினை கழகப் பொதுச் செயலாளர் பேராசிரியர் வழி மொழிந்தார். அந்தச் சிறப்புத் தீர்மானம் வருமாறு :–

“இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற காலம்வரை மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் நீடிக்கும்; பிறமொழி மக்கள் மீது இந்தி திணிக்கப்படமாட்டாது” என்னும் நேருவின் வாக்குறுதி தொடர்ந்து மீறப்படுகிறது. மத்திய அரசின் மக்கள் தொடர்பு (Mass Media) துறைகளான தொலைக்காட்சி – வானொலி ஆகியவற்றில் இந்தி ஆதிக்கம் வளர்க்கப்படுகிறது. பிற மொழி மாநிலங்களில் உள்ள மைய அரசு அலுவலகங்களில் இந்தித்திணிப்பு தொடர்கிறது. இந்நிலையில் அனைத்து மாநிலங்களின் ஆட்சி மொழிகளும் (all the official languages of the States) மைய அரசின் ஆட்சி மொழிகளாக ஆக்கப்படுவது ஒன்றுதான் இதற்குத் தீர்வு என்று தி.மு.கழகம் கருதுகிறது. அனைத்து மொழிகளையும் ஆட்சி மொழிகளாக்குவது உடனடியாக இயலாது என்று மைய அரசு கருதுமாயின் முதல் கட்டமாக இந்தியுடன் தொடர்பற்ற திராவிடக் குடும்ப மொழிகளில் ஒன்றான, இலக்கியப் பண்பாட்டு வளம் நிறைந்த தமிழ் மொழியையும் உடனடியாக இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக ஏற்க வேண்டும் என்றும்; அதற்கேற்ப அரசமைப்புச் சட்டம், ஆட்சி மொழிச் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும் என்றும் இம் மாநாடு வலியுறுத்துகிறது.”

1996ஆம் ஆண்டு திருச்சியில் நடைபெற்ற அந்த மாநாடு வரை, தி.மு. கழகம் என்ன சொல்லி வந்தது என்றால், அரசியல் சட்டத்தின் 8வது அட்டவணையில் இருக்கின்ற மொழிகளை மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக ஆக்குங்கள் என்பதாகும். அதனை மாற்றி திருச்சி மாநில மாநாட்டில் மாநிலங்களின் ஆட்சி மொழிகளை இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளாக ஆக்குங்கள் என்று கேட்டுத் தீர்மானம் நிறைவேற்றினோம்.

சின்னஞ்சிறிய சுவிட்சர்லாந்தில் 3 மொழிகளும், பெல்ஜியம் நாட்டிலே 2 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக

இருக்கின்றன. கனடாவில் 10 மாநிலங்கள். அங்கே பிரெஞ்சு மொழி பேசப்படுவது கியூபெக் என்ற ஒரு மாநிலத்தில்தான். அங்கே ஆட்சி மொழிகள் எது என்று கேட்டால் ஆங்கிலமும், பிரெஞ்சு மொழியும் ஆகும். இலங்கையிலே தமிழ் ஆட்சி மொழி. சிங்கப்பூரில் தமிழ் ஓர் ஆட்சி மொழி. மலேசியாவில் தமிழ் ஆட்சி மொழி.

திருச்சி மாநில மாநாட்டுக்கு முன்பே 1965ஆம் ஆண்டு மாநிலங்களவையில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் மத்தியில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்பது பற்றிப் பேசியது, நம் நெஞ்சில் என்றும் அழியாத ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. இதோ மாநிலங்களவையில் அண்ணா முழங்கியதைக் கேட்போம்:–

“மிகத் தொன்மையான மொழியான தமிழை தாய் மொழியாக நான் பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை நான் மறந்துவிட முடியாது. எனது முன்னோர்கள் பேசிய அந்த மொழி – எமது கவிஞர்கள் அரும்பெரும் அறிவுரைகளையும், தத்துவங்களையும் யாத்துக் கொடுத்த அந்த மொழி – அள்ள, அள்ளக் குறையாத அறிவுக் களஞ்சியங்களும், காவியங்களும், இலக்கியங்களும் நிறைந்த அந்த மொழி – அதுதான் எமது தமிழ் மொழி – அம்மொழி இந்தியாவின் ஆட்சி மொழிகளில் ஒன்றாக உரிய இடத்தைப் பெறும்வரை நான் ஒரு போதும் திருப்தியடையமாட்டேன். அநீதி இழைக்கப் படாமல் இருப்பதற்காக என்னுடைய மொழியாகிய தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழி ஆக்குக. அதுவரையில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து நீடிக்கட்டும். உயர் தனிச் செம்மொழியாகிய தமிழ் என் தாய்மொழி என்ற பெருமிதம் எனக்கு இருக்கிறது. அந்தத் தமிழ் மொழி மற்ற எந்தமொழிக்கும் தாழாத வகையில் ஆட்சிமொழி என்ற தகுதி தரப்படும் வரை நான் அமைதி பெறமாட்டேன்.”

இவ்வாறு அண்ணா அவர்கள் 1965ஆம் ஆண்டு மாநிலங்கள் அவையில் பேசியதையும், 1996இல் திருச்சி மாநில மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தையும் பின்பற்றிக் கழக ஆட்சியில் நான் முதல்வராக இருந்தபோது அதனை வலியுறுத்தி; பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களுக்கு 3–3–2000 அன்று எழுதிய கடிதத்தில்,

"தமிழையும், ஏனைய மொழிகளையும், இந்தி மற்றும் ஆங்கிலத்துடன் ஆட்சி மொழிகளாக ஆக்குவதற்கு ஏற்றவகையில், அரசியல் சட்டத்தில் மத்திய அரசு இன்னும் திருத்தம் செய்யவில்லை என்ற மனக்குறை தமிழக அரசுக்கும், தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கும் உண்டு. தமிழக மக்களின் இந்த உண்மையான உணர்வுகளை நீங்கள் நிச்சயம் புரிந்து கொள்வீர்கள். எனவே நீண்ட கால கோரிக்கையை நிறைவேற்றக் கூடிய வகையில் இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்வதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டுகிறேன்" என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

கழகத்தின் இந்த முக்கியமான மொழிக் கோரிக்கையை மத்திய அரசு உடனடியாக நிறைவேற்றவேண்டும் என்பதுதான் விழுப்புரம் மாநாட்டுத் தீர்மானம். அதே தீர்மானத்தில் தமிழ்மொழியை மத்திய அரசு செம்மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் கோரிக்கையும் பல ஆண்டுகாலமாக தமிழ் மக்கள் சார்பாக தி.மு.கழகத்தின் வாயிலாக கூறப்பட்டு வருகின்றது.

ஒரு மொழி, செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட எத்தனை தகுதிப்பாடு தேவை என்பது குறித்தும், அவை அத்தனையும் பொருந்திய மொழி தமிழ் என்பது குறித்தும், மாநாட்டிலேயே நான் தெளிவாக விளக்கி உரையாற்றியிருக்கிறேன்.

உலகத்திலே உள்ள முக்கியமான மொழிகள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் சுமார் 600 மொழிகள் இருக்கின்றன. அதிலே இலக்கிய, இலக்கணம் உடைய மொழிகள் சுமார் 300. இதிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வரலாற்றை உடைய மொழிகள் ஆறு. அவை தமிழ், சீனம், சமஸ்கிருதம், லத்தீன், ஹிப்ரூ, கிரீக். இதிலே லத்தீனும், ஹிப்ரூவும் செத்துப்போன மொழிகள். இஸ்ரேல் அரசாங்கம் ஹிப்ரூ வுக்கு உயிரூட்டும் முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறது. கிரீக் மொழி தற்போது புது வாழ்வு பெற்று வருகிறது. சமஸ்கிருதத்துக்கு என்றுமே பேச்சு வழக்கு இருந்ததில்லை, எழுத்து வழக்கு மட்டுமே.

தி.மு.கழக ஆட்சியில் இதுகுறித்து கருத்து அறிவிக்க திருவாளர்கள் அகத்தியலிங்கம், வ.செ. குழந்தைசாமி, பொற்கோ, ஜான் சாமுவேல், மணவை முஸ்தபா ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக்குழுவின் கருத்துரையைப் பெற்று அது மத்திய அரசுக்கும் அனுப்பப் பட்டது. மத்தியஅரசு அந்தக் கருத்துரையை மைசூரில் உள்ள இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனத்திற்கு அனுப்பியது. அந்த நடுவண் நிறுவனம் தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்கலாம் என்ற பரிந்துரையுடன் அந்தக் கருத்துரையை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியது.

1998இல் சென்னைப் பல்கலைக் கழகமும், மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகமும், கழக ஆட்சிக் காலத்தில், தமிழ், செவ்வியல் மொழி என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால் 1918ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் நடத்திய மாநாட்டிலேயே தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்கவேண்டுமென்று

தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. கரந்தை தமிழ்ச் சங்கம், 1919லும், 1920லும் இதேபோன்ற தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது.

இந்த ஆண்டு ஏப்ரல் 8ஆம் நாளன்று தி.மு.க., பா.ம.க., ம.தி.மு.க. ஆகிய கட்சிகளின் மத்திய அமைச்சர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களைச் சந்தித்து தமிழைச் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்க வேண்டுமென்று கோரி மனு கொடுத்தனர்.

நான் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்தபோதும், எதிர்க் கட்சியிலே இருக்கின்றபோதும் இந்தக் கோரிக்கைக்காக பிரதமருக்கு பல கடிதங்கள் எழுதியிருக்கின்றேன்.

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்ச் சான்றோர்கள், புலவர் பெருமக்கள் டெல்லியில் இந்த ஆண்டு ஆகஸ்ட் 18ஆம் நாள் நாடாளுமன்றம் முன்பாக தமிழ் மொழியை செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்கக் கோரி பெருங்கவிக்கோ வா.மு.சேதுராமன் அவர்கள் தலைமையில் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தியிருக்கிறார்கள். டெல்லியில் நடந்த அந்த உண்ணாவிரதத்தை தமிழகத்தின் அனைத்துக் கட்சிகளும் ஆதரித்துள்ளன. நாடாளுமன்றத்தில் ஆகஸ்ட் திங்களில் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் விவாதிக்கப்பட்டபோது பேசிய மத்திய அமைச்சர் தம்பி டி.ஆர். பாலு, இந்தக் கோரிக்கை குறித்து வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்.

தமிழ் செவ்வியல் மொழியாக ஆக்கப்படுவதால் தமிழகத்திற்கு என்னென்ன பயன்கள் ஏற்படும் என்பதையும் விளக்கிட விரும்புகிறேன்.

மத்திய அரசு தமிழை செம்மொழி என்று அறிவித்தால் உடனடியாக இந்தியப் பல்கலைக் கழக மானியக் குழு அதனை

ஏற்கும். அதன்பின் அனைத்து இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் தமிழ்த் துறை தனித் துறைகளாக உருவாகும். தமிழ் மொழி, தமிழக கலை, இலக்கிய ஆய்வுகள் முனைப்பாக நடைபெறும்.

இந்தியப் பல்கலைக் கழக மானியக் குழு தமிழை செம்மொழியாக ஏற்றால், உலகப் பல்கலைக் கழகங்கள் அனைத்தும் அதை ஏற்கும்.

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழர்க்கும் உலக அளவில் தன்மதிப்பு உயரும்.

பன்னாட்டு மொழிக் கலைக் களஞ்சியங்களில் – தமிழ் இலக்கியங்கள், கட்டுரைகள், வரலாறு, பண்பாட்டுக் கருத்துகள் இடம் பெறும்.

பல்கலைக் கழகங்களில் தற்போது தமிழ் மொழி கீழ்த்திசை மொழி என்று கருதப்படுகிறது. இந்நிலைமாறி இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களிலும், உலகப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ் மொழிக்குத் தனி இருக்கை நிறுவப்பெறும். அத்துறைகள் தனித்தன்மையுடன் செயற்பட வாய்ப்பு ஏற்படும்.

சமஸ்கிருதத்திற்கு இந்திய அரசு, நேரடியாக 40 கோடி ரூபாயும், அரசு சார்பு நிறுவனங்கள் வாயிலாக 100 கோடி ரூபாயும் ஒதுக்கி, அந்த மொழியின் வளர்ச்சிக்கு உதவி வருவது போல் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் உதவி கிடைக்க வாய்ப்பு ஏற்படும்.

தமிழ்நாட்டிலும், இந்திய நாட்டிலும் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் கல்வெட்டாய்வு, ஓலைச்சுவடி ஆய்வுகள் சமஸ்கிருதத்தை மையப்படுத்தியே ஆராயப்படுகின்றன. இந்த

நிலையில் தமிழ் மொழியை மையப்படுத்தி உண்மையான வரலாற்று பண்பாட்டுக் கருத்துகள் வெளிவர முடியும்.

அறிவியல் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வேக மூட்டும் வகையில் மேலும் பல திட்டங்கள் வகுத்துச் செயல்பட வாய்ப்பு ஏற்படும்.

இந்திய மொழிகளில் மட்டும் அல்லாது ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளில் தமிழ் இலக்கியங்களும், நவீன படைப்புகளும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு உலகெங்கும் பரவும்.

எனவே மொழிப் பிரச்சினையிலே உள்ள பல்வேறு குறிப்புகளை இந்தக் கடிதங்களில் விரிவாக விளக்கியிருக்கிறேன். டிசம்பர் 1ந்தேதி மத்திய- மாநில அரசு அலுவலகங்களின் முன்னால் மறியல் அறப்போர் எதற்காக என்பதை பொதுக்கூட்டங்களில் விளக்கும் கழகச் சொற்பொழிவாளர்கள் இந்தக் குறிப்புகளையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

முக்கிய குறிப்பு :-

மாவட்ட அளவிலோ அல்லது மாநில அளவிலோ கழக இளைஞர் அணி, மாணவர் அணி, இலக்கிய அணி ஆகிய அணிகளின்அமைப்பு நிர்வாகிகள் கொண்ட கருத்தரங்குகளை கழகக் கொள்கைப் பரப்புச் செயலாளர்கள் முன்னின்று நடத்துவதும் அவற்றில் இயன்ற அளவு கழகச் சொற் பொழிவாளர்கள் கலந்து கொள்வதும் பயனுடையதாக இருக்கும். மொழிப்பிரச்சினையில் முழுமையான விபரங்களைப் பெற்றிடவும் உதவும்.

"முரசொலி"
27.10.2003

அன்புள்ள,
மு.க.

மறியல் அறப்போர் தீர்மான விளக்கம் (4)

நடப்பவையாவது நல்லவையாக இருக்கட்டும்!

டிசம்பர் 1ஆம் நாள் மத்திய மாநில அரசு அலுவலகங்களின் முன்னால் தி.மு.க. நடத்த இருக்கின்ற மறியல் அறப்போராட்டத்திற்குக் காரணமாக அமைகிற தீர்மானங்களில் ஒன்று காவிரிப் பிரச்சினை குறித்ததாகும்.

காவிரிப் பிரச்சினைக்கு இன்றைக்கு வயது 35. 1968இல் அண்ணா முதல்வராக இருந்தபோது இந்தப் பிரச்சினைக்காக தொடங்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை, அங்கும் இங்கும் மத்திய மாநில ஆட்சிகள் மாறி மாறி வந்த போதிலும் இன்னும் முற்றாக முடிந்தபாடில்லை.

கர்நாடக அரசு அங்குள்ள எல்லா எதிர்க் கட்சிகளையும் அரவணைத்து ஆதரவு பெற்று – அந்தக் கட்சிகளையும் கட்சித்தலைவர்களையும் மதிக்கக் கற்றுக் கொண்டு; ஒரேகுரலில் அந்தப் பிரச்சினையில் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்க; இங்கே மட்டும் ஜெயலலிதா எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும்போது ஏட்டிக்குப் போட்டியாக நடந்துகொண்டும் – ஆட்சியில் இருக்கும்போது ஏனோதானோ வென்று செயல்பட்டும்; காவிரிப் பிரச்சினையில் பெருங்குழப்பத்தையே உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். எதிர்க்கட்சிகளை, குறிப்பாகத் தி.மு.கழகத்தை பொறுப்பற்ற முறையில் பொல்லாங்கு கூறி குற்றம் சாட்டுவதே; ஜெயலலிதா காவிரிப் பிரச்சினையில் நடத்தும் கைங்கர்யமாக இருந்து வருகிறது.

26

நேற்றையதினம் நடந்த அரசியல்(?) அரசுவிழா ஒன்றில்கூட "இவர்கள் ஆட்சி நடத்துவார்கள், எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் சென்று காவிரித் தண்ணீரைக் கொண்டு வரவேண்டுமா? என்பது கருணாநிதியின் கேள்வி. அப்படியானால் இவரிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை கொடுத்தால்தான் தண்ணீரைக் கொண்டு வருவாரா? இல்லையென்றால் அதைப் பற்றிப் பேசக்கூட மாட்டார்" என்று இந்த அம்மையார் நஞ்சை குலுங்கி அழும் தஞ்சையில் பேசியிருக்கிறார்.

சென்னைக்கு தம்பி முரசொலிமாறன் உடல்நிலை விசாரிக்க மருத்துவமனைக்கு வந்த பிரதமர் வாஜ்பயிடம் நான் முக்கியமாக வைத்த கோரிக்கையே காவேரி ஆணையத்தை உடனே கூட்டுங்கள் என்பதுதான். அந்தக் கோரிக்கையை நான் வைத்த போது; பிரதமரைச் சந்திப்பதைப் புறக்கணித்து குளுகுளு ஊட்டிக்குப் போயிருந்த ஜெயலலிதாவுக்கு; இப்போது தஞ்சையில் போய் இப்படிப் பேச எந்தத் தகுதியும் கிடையாது. இதுபோன்ற முக்கிய பிரச்சினைகள், பொதுப் பிரச்சினைகள் என்பதும் ஆளுங்கட்சிதான் முன் நின்று முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பதும் ஆட்சி நிர்வாகத்தின் அரிச்சுவடி படித்தவர்கள்கூட அறிந்த உண்மை யாகும்.

ஆனால்; ஆடத்தெரியாதவர்கள் மேடையைக் குறை சொல்வது போல ஆட்சி செய்யத் தெரியாத ஜெயலலிதா அடுத்துள்ள மாநிலங்களுடன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அணுகுமுறைகளைக் கூட அறிந்து கொள்ளாமல்; ஆணவம் கொண்டு அலைவதால்; வளமார் தஞ்சைகூட இன்று வரட்சியின் பிடியில் சிக்கியது என்பதை தனது வாய் ஜாலத்தினால் மறைக்கப் பார்க்கிறார். அதுதான் அவரது நஞ்சுமிழும் தஞ்சைப் பேச்சாகும்.

எதிர்க்கட்சியில் தி.மு.க. இருந்தாலும்; பிரதமரிடம் காவேரி ஆணையத்தைக் கூட்டுக என்று நான் கேட்ட பிறகுதான்; ஊட்டியிலிருந்த முதலமைச்சருக்கு தன் "டூட்டி" அது என்று புரிகிறது. பிறகு அவரும் பிரதமருக்கு அங்கிருந்து ஒப்புக்குச் சப்பாணியாக ஒரு கடிதம் எழுதுகிறார்; காவேரி ஆணையத்தைக் கூட்டுக என்று!

எதிர்க்கட்சிக்குள்ள அக்கறை ஆளுங்கட்சிக்குத் தாமதமாக வந்ததை சுட்டிக் காட்டினால்; அது ஒரு குறையா ? குற்றமா ? இவருக்கு ஊட்டியில் டூட்டி ! சென்னைக்கு வந்த பிரதமரைச் சந்திக்காமல்கூட அங்கே ஓடி விடுவார்; ஆணையத்தைக் கூட்டுக என்று எதிர்க்கட்சிகள் கேட்கின்றன. அதை நான் சொன்னால் அதற்கு இவரது கேலி கிண்டலுக்கு ஒன்றும் குறைவில்லை.

பலமுறை பேசி பயனளிக்காத காரணத்தால், இப்பிரச்சினைக்காக நடுவர் மன்றம் ஒன்றை மத்திய அரசு அமைத்திட வேண்டுமென்று முதல் கடிதம் எழுதப்பட்டதும், மத்திய அரசை வலியுறுத்தி சட்டப்பேரவையிலே முதன் முதலாக தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதும், 1989இல் வி.பி. சிங் பிரதமராக இருந்த போது நடுவர்மன்றம் கோரி மீண்டும் சட்டப்பேரவையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றியதும் கழக ஆட்சியிலேதான்.

உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, நடுவர் மன்றம் குறித்து மத்திய அரசின் கருத்தை நீதிமன்றம் கேட்டது. அது குறித்து பிரதமர் வி.பி. சிங் அவர்கள் தமிழக அரசின் கருத்தைக் கேட்டார். அப்போது பேச்சுவார்த்தை பயனில்லை, எனவே நடுவர் மன்றம்தான் தேவை என்று நாம் தெரிவித்த கருத்தை, பிரதமரும் ஏற்று நீதிமன்றத்திற்கு அதனைத் தெரிவித்த காரணத்தால் தான் நடுவர் மன்றம் அமைக்கப்பட்டது.

நடுவர் மன்றத்தில் இடைக்காலத் தீர்ப்பு ஒன்றினை அளித்திட வேண்டுமென்று கோரிக்கை வைத்ததும் கழக ஆட்சியில்தான்.

இடைக்காலத் தீர்ப்பு வழங்கிட தங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று நடுவர் மன்றம் தெரிவித்த போது, கழக ஆட்சியில் உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுகி, இடைக்காலத் தீர்ப்பினை வழங்கலாம் என்று அனுமதியைப் பெற்றுத் தந்ததும் நாம்தான்.

அந்தத் தீர்ப்புக்குப் பிறகு ஐந்தாண்டு காலம் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்த ஜெயலலிதாவினால் அதன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்தச் செய்ய முடியவில்லை. அந்தத் தீர்ப்பை கர்நாடக அரசு ஏற்றுக் கொள்ளக்கூட முன் வரவில்லை.

1996இல் மீண்டும் தி.மு.கழக அரசு ஏற்பட்ட பிறகுதான் பிரதமரை பல முறை வலியுறுத்திய காரணத்தால் 1998ஆம் ஆண்டு காவேரி பிரச்சினையில் ஒரு ஒப்பந்தம் காணப்பட்டது. அப்போதுதான் கர்நாடக அரசு, நடுவர் மன்றத் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்வதாக அறிவித்தது. காவேரி ஆணையம் என்ற ஓர் அமைப்பே அப்போதுதான் ஏற்படுத்தப்பட்டது. தமிழகத்தில் உள்ள எதிர்க்கட்சிகள் எல்லாம் அந்த ஒப்பந்தத்தை வரவேற்றன. ஏடுகள் பாராட்டி தலையங்கங்கள் எழுதின.

ஆனால், அ.தி.மு.க. தலைவி ஜெயலலிதா வெளியிட்ட அறிக்கையின் தொடக்கமே, “The Cauvery River Authority headed by the Prime Minister is a very big fraud perpetrated on the farmers of the Cauvery delta in Tamil Nadu” என்பதாகும்.

இதைத் தொடர்ந்து முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா சட்டப்பேரவையிலே காவேரி ஆணையம் என்பது பல் இல்லாத ஆணையம் என்றும், செயல்பட இயலாத வாரியம் என்றும் விமர்சித்தார். அதன்பிறகு அந்த ஆணையக் கூட்டங்களில்

தமிழ்நாடு அரசு கலந்து கொள்ளாது என்றார். பிறகு அவரே சென்று கலந்துகொண்டு கூட்டத்திற்கு நடுவே வெளிநடப்பு செய்தார். காவேரி நீரை நமக்குத் தர வேண்டிய பொறுப்பிலே உள்ள கர்நாடக அரசின் முதல்வரையும் அமைச்சர்களையும் தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கி விமர்சித்தார்.

இத்தகைய பொறுப்பற்ற காட்டுக் கூச்சல்களை பொருட்படுத்தாமல்; காவேரி பிரச்சினையிலே கழக அரசும், கழகமும் எந்தெந்த அளவிற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள முடியுமோ அத்தனை முயற்சிகளையும் எடுத்துள்ளது. அந்த வகையில் ஜெயலலிதா அரசு எப்படி முரண்பாடாகச் செயற்பட்டாலும், மத்திய அரசும், குறிப்பாக காவேரி ஆணையத்தின் தலைவராக இருக்கின்ற பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களும் தமிழ்நாட்டிலே உள்ள காவேரி டெல்டா விவசாயப் பெருங்குடி மக்களின் வாழ்வில் வளம் சேர்த்திட இந்தப் பிரச்சினையிலே ஒரு நல்ல தீர்வு ஏற்படுத்த ஒத்துழைப்பு தர வேண்டும்.

அடுத்து, தமிழக வாணிபம் செழிக்க, பொருளாதார வளம் பெருகிட, சேது சமுத்திரத் திட்டப் பணிகளை விரைவுபடுத்துக என்பது விழுப்புரம் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு தீர்மானம்.

1967ஆம் ஆண்டு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பொறுப்பில் இருந்த போதே 23–7–1967 அன்று எழுச்சி நாள் நடத்தி, சேலம் இரும்பாலை, தூத்துக்குடி துறைமுகம் முதலியவற்றை மத்திய அரசு நிறைவேற்றக் கோரிக்கை வைத்தார். அந்தத் திட்டங்களின் வரிசையில் ஒன்றுதான் சேது கால்வாய்த் திட்டம். பாக். ஜலசந்தியையும், மன்னார் விரிகுடாவையும் இணைத்து ஆடம்ஸ் பாலத்தின் குறுக்கே வெட்டப்படும் கால்வாய்தான் சேது கால்வாய் திட்டம்.

இத்திட்டத்தை 1860ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேய கப்பல் படையைச் சேர்ந்த டெயிலர் என்பவர் உருவாக்கினார். அப்போதே அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால் அரசுக்கு 50 லட்சம் ரூபாய் தான் செலவாகியிருக்கும்.

ஆங்கிலேய அரசு இந்தத் திட்டம் பற்றி ஆராய 1945ல் ஒரு குழுவை அமைத்தது. ஆனால் இக்குழு அரசுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவில்லை. இந்தியா விடுதலை பெற்ற பிறகு, ஏ. ராமசாமி முதலியார் தலைமையில் 1955இல் அரசு ஒரு குழுவை நியமித்தது. இந்தக் குழு சேது கால்வாய்த் திட்டம் நிறைவேறினால், கிழக்கு கடற்கரையோரம் கப்பல் போக்குவரத்து எளிதாக இருக்குமென்றும், இத்திட்டத்திற்கு 9.98 கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்றும் தெரிவித்தது. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இது சேர்க்கப்பட்டும் நிறைவேற்றப்பட வில்லை.

இறுதியாக எச்.ஆர். இலட்சுமி நாராயணன் தலைமையில் ஐவர் குழு ஒன்று மத்திய அரசால் 1981–ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழு தமிழகமெங்கும் சென்று இத்திட்டத்திற்கான பல்வேறு தரப்பு கருத்துக்களையும் கேட்டறிந்தது.

1. இத்திட்டத்தை செயல்படுத்தினால் இந்து மகா சமுத்திரமும் வங்கக் கடலும் இணைய வாய்ப்பு ஏற்பட்டு, கடல் வழிப் போக்குவரத்திற்கு வசதியாக இருக்கும்.

2. தூத்துக்குடித் துறைமுக வளர்ச்சி அதிகரிக்கும். தூத்துக்குடியிலிருந்து சென்னை துறைமுகத்திற்கு 434 மைலும், விசாகப்பட்டினம் துறைமுகத்திற்கு 376 மைலும், கல்கத்தா துறைமுகத்திற்கு 340 மைலும் குறையும். நேரமும் குறையும்.

3. கப்பலின் எரிபொருள் மிச்சப்படும். இதனால் இந்தியாவின் அன்னியச் செலாவணி செலவில் சுமார் 130 கோடி ரூபாய் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மிச்சப்படும்.

4. இந்தக் கால்வாயின் மூலம் தமிழகத்தின் குளச்சல், முட்டம், தூத்துக்குடி, இராமேசுவரம், நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், கடலூர், பாண்டிச்சேரி, சென்னை மற்றும் விசாகப்பட்டினம், கல்கத்தா வரையுள்ள கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் வளர்ச்சி அடையும்.

5. பொருளாதார ரீதியாக நெல்லை, தூத்துக்குடி, விருதுநகர், காரைக்குடி, திருப்பத்தூர், மதுரை, நாகர்கோவில் ஆகிய பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் முழுதும் வளர்ச்சி பெறும்.

6. மீன்பிடித் தொழில் தென்னிந்தியாவில் வளர்ச்சி பெறும். மீன் பிடிக்கச் செல்லும் மீனவர்களுக்கு இது ஒரு பாதுகாப்பு வளையமாகத் திகழும்.

7. நிலம் வழியாகச் செல்லும் நிலக்கரி, சிமெண்ட், உப்பு, உரங்கள், கடல் உணவு வகைகள், பருப்பு வகைகள், வற்றல், பருத்தி போன்ற பொருட்களைக் கிழக்குக் கடற்கரை மார்க்கமாக இந்தியாவின் பிற பகுதிகளுக்கு கொண்டு செல்ல இக்கால்வாய் மிகவும் உதவியாக இருக்கும்.

நான் முதலமைச்சராக இருந்தபோது இத்திட்டத்தை வலியுறுத்தி மத்திய அரசுக்கு பலமுறை கடிதம் எழுதி யிருக்கிறேன். இறுதியாக 8–5–2002 அன்று பிரதமருக்கு திரும்பவும் கடிதம் எழுதினேன். அதன் பிறகு, மத்திய அரசு 200 கோடி ரூபாய் அந்தத் திட்டத்திற்காக செலவு செய்ய அனுமதி அளித்திருப்பதாக செய்தி வந்தது.

தி.மு.க. சார்பில் தரைவழிப் போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சராக மத்திய அரசில் திரு. டி.ஜி. வெங்கட்ராமன் இருந்தபோது இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற பல ஆய்வுகள் நடத்தி திட்டத்திற்கான மதிப்பீடுகள் செய்தார்.

30-4-1982ஆம் ஆண்டிலேயே மாநிலங்களவையில் நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவின் மீது கழகத்தின் சார்பில் உரையாற்றிய தம்பி வைகோ,

"1963 செப்டம்பர் 12ஆம் நாள் மத்திய அரசின் அமைச்சரவை கூடியது. அந்த மந்திரி சபைக் கூட்டத்திலேயே சேது சமுத்திரத் திட்டத்தை அனுமதித்து துரித நடவடிக்கைக்குரிய பட்டியலில் சேர்க்க முடிவெடுக்கப்பட்டது. இந்த முடிவிற்கேற்ப திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கான விரிவானதோர் ஆய்வறிக்கை தயாரிப்பதற்கு ஒரு மேல்மட்டக்குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழு திட்டவட்டமான அறிக்கையையும், மதிப்பீட்டையும் 1968ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசுக்கு சமர்ப்பித்தது. 1968ஆம் ஆண்டில் சேது சமுத்திரத் திட்ட வேலையை தொடங்க வேண்டிய மத்தியஅரசு ஏன் தொடங்கவில்லை என்பதுதான் மிகப்பெரிய மர்மமாகும்" என்றார்.

இந்தத் திட்டத்தினால் ஏற்படும் பயன்களை யெண்ணி இதனைத் தொடர்ந்து விரைவுபடுத்தி முடித்துத்தர வேண்டுமென்று மத்திய அரசை வலியுறுத்தி நாம் மறியல் அறப்போர் நடத்துவதை தமிழக மக்களுக்கு விளக்கிட வேண்டுகிறேன். காவிரியில் குழப்பங்களும் - சேது சமுத்திரத் திட்டத்தில் காலதாமதமும் பிரச்சினைகள் ஆகிவிட்டன. இவை நடந்தவைகள்! இனி நடப்பவையாவது நல்லவையாக இருக்கட்டும்!

"முரசொலி" அன்புள்ள,

28.10.2003 **மு.க.**

மறியல் அறப்போர் தீர்மான விளக்கம் (5)

இதோ ஒரு குதிரை; குழியும் பறிக்கிறது!

விழுப்புரம் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட மற்றொரு தீர்மானம், பொடா, எஸ்மா, டெஸ்மா போன்ற பழி வாங்கும் பாசிச சட்டங்களைத் திரும்பப்பெறுக என்பதாகும். இதில் பொடா சட்டத்தைத் திரும்பப் பெற வேண்டிய பொறுப்பு மத்தியஅரசுக்கும், எஸ்மா, டெஸ்மா சட்டங்களைத் திரும்பப் பெறும் பொறுப்பு தமிழகஅரசுக்கும் உரியதாகும். வேடிக்கை என்னவென்றால், மத்திய அரசு பொடா சட்டத்தின் கொடுமைகளைப் புரிந்துகொண்டு, அது மாநில அரசுகளால் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்பதையும் தெரிந்துகொண்டு அதிலே குறைந்த பட்சம் திருத்தமாவது கொண்டுவருகிறார்கள். ஆனால் கருணைக்குப் பெயர்போன(?) தாய்க்குலம் ஆளுகின்ற தமிழக அரசு பொடா சட்டம் திருத்தப்படுவதையே எதிர்ப்பதுடன்; டெஸ்மா சட்டத்தை மேலும் ஆறு மாதங்களுக்கு நீடித்து, தொழிலாளர்களையும், அரசு அலுவலர்களையும் எப்படியெல்லாம் வதைக்கலாம் என்று வழிவகைகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

பொடா சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்பட்டு ஓராண்டிற்கு மேலாக தம்பி வைகோ, நண்பர் பழ. நெடுமாறன், பத்திரிகையாளர் நக்கீரன் கோபால், மற்றும் நண்பர்கள் எல்லாம் பெற்றோர், மனைவி, மக்களைப் பிரிந்து சிறையிலே வாடிக்கொண்டிருக் கின்றார்கள். பயங்கரவாதத்தை ஒழிக்கும் சட்டத்தின் பெயரால் இவர்கள் எல்லாம் கைது

செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். ஒரு கட்சியின் தலைவராக, நாடாளுமன்றத்தில் பல ஆண்டு காலம் புகழ் மிக்க பணியினை ஆற்றிய தம்பி வைகோ பயங்கரவாதியா? அவர் செய்த தவறு என்ன? ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக ஒரு கூட்டத்தில் பேசியதுதானே? ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக எந்தக் கட்சிதான் பேசவில்லை? இதே ஜெயலலிதா தீவிரமாகப் பேசியது கிடையாதா? பேட்டியளித்தது கிடையாதா? அப்படியிருக்க இவரை மட்டும் ஓராண்டு காலமாக சிறையிலே வைக்கக் காரணம் என்ன? அ.தி.மு.க. இவருடன் கூட்டணி வைத்துக் கொண்டிருந்தது கிடையாதா? பொடா சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டு வருவதை அனைத்து இந்தியாவிலே உள்ள அனைவரும் முழு அளவில் திருப்தியோடு வரவேற்கா விட்டாலும், ஓரளவாவது விமோசனம் கிடைக்காதா என்று நினைக்கின்ற நேரத்தில், அதிலே திருத்தம் கூடக் கொண்டு வரக்கூடாது என்று அறிக்கை விட்டுள்ளவர் தமிழக முதல்அமைச்சர் ஒருவர்தானே? இவரா தாய் உள்ளம் கொண்டவர்! பழிவாங்கும் போக்கிற்கு எல்லையே கிடையாதா?

சட்டத்தைக் கொண்டுவருபவர்கள் நல்ல உள்ளத்தோடு கொண்டு வந்தாலும், அது எப்படிப்பட்டவர்களால் கையாளப் படுகின்றது என்பது தானே முக்கியம்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிவில் மற்றும் அரசியலுக்கான சர்வதேச உடன்பாட்டில் கையெழுத்திட்டு அதற்கு ஒப்புதலும் வழங்கிய நாடு இந்தியா. விசாரணை நடந்து முடியும் வரை ஒருவரை சிறையிலே அடைப்பது கூடாது என்கிறது இந்த ஐ.நா. உடன்பாட்டின் 9 (3)வது பிரிவு. ஆனால் பொடா சட்டமோ பிணை தருவதையே மறுக்கிறது.

1985இல் நாடாளுமன்றத்தில் அன்றைய பிரதமர் ராஜிவ்காந்தி அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட தடா சட்டம்,

1995 வரை ஐந்துமுறை நீட்டிக்கப்பட்டது. பொடா சட்டத்தை நாடாளுமன்றத்தில் தற்போது கொண்டுவந்த பா.ஜ.க. 1994இல் தடா சட்டத்திற்கு எதிராக நிறைவேற்றிய தீர்மானம் வருமாறு:-

"The Act granted power to the executives that were bound to be misused. Political parties have been targeted by the States, which have tended to misuse the law" (இந்தச் சட்டம், நிர்வாகத்திற்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்குகிறது. அவைகள் முறைகேடாகப் பயன்படுத்த வழிவகுக்கின்றது. அரசியல் கட்சிகள் மாநில அரசுகளால் குறி வைக்கப்படுகின்றன. மாநிலங்கள் சட்டத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்த தூண்டப்படுகின்றன)

பயங்கரவாதத்தை ஒழிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு வரப்பட்ட தடா சட்டம் முறைகேடாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட காரணத்தால் 1994 வரை 76 ஆயிரம் பேர் பொய் வழக்குகளில் கைது செய்யப்பட்டு சிறையிலே அடைக்கப்பட்டார்கள். இதில் ஒரு சதவிகித வழக்குகளில் கூட, குற்றம் நிரூபிக்கப் படவில்லை. குஜராத் மாநிலத்தில் மட்டும் இச்சட்டத்தின்கீழ் 18,584 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். இதில் குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டு, தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் 174 பேர் மட்டுமே!

குற்றங்கள் நிரூபிக்கப்படாதவரை ஒருவர் நிரபராதியே என்ற குற்றவியல் கோட்பாடு பொடாவிற்குப் பொருந்தாது. தன்னை நிரபராதி என்று நிரூபிப்பதற்கு கால அவகாசம் தர மறுக்கின்றது இந்தச் சட்டம். பயங்கரவ ; நடவடிக்கைகள் நடக்கப்போவதாகத் தகவல் தெரிந்த ஒருவர் காவல் துறைக்கு தகவல் தெரிவிக்கவேண்டும் என்பது இச்சட்டப்படி கட்டாயமாகும். ஒரு பத்திரிகையாளர் தனது பத்திரிகைக்காக சேகரிக்கும் தகவலை, காவல்துறையிடம் தெரிவிக்காவிட்டால் பத்திரிகையாளரும் ஒரு பயங்கரவாதியாகக் கருதப்பட்டு கைது செய்யப்படுவார்.

பிரதமர் வாஜ்பய் அவர்களுக்கும், துணைப்பிரதமர் அத்வானி அவர்களுக்கும் நான் இந்தச் சட்டம் திரும்பப் பெறப்பட வேண்டுமென்று கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன். அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் கடந்த ஏப்ரல் திங்கள் துவக்கத்தில் கலந்துபேசி தீர்மானம் நிறைவேற்றி அதனை துணைப் பிரதமருக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். அதற்கு திரு. அத்வானி அவர்கள் 7–4–2003 அன்று எனக்கு எழுதிய பதில் கடிதத்தில், பொடா சட்டத்தை மாநிலங்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தாமல் இருப்பதற்காக ஆய்வுக் குழு அமைத்திருப்பதை நினைவூட்டியிருந்தார். தற்போது அவர்களே அந்தக்குழுவிற்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, குழுவிற்கு மேலும் அதிகாரம் அளிக்கக் கூடிய வகையில் திருத்தம் கொண்டு வந்துள்ளனர். எது எப்படியிருந்தபோதிலும், பொடா சட்டம் மத்திய அரசினால் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்பதே நமது கோரிக்கை. தமிழகத்திலே அந்தச் சட்டத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி சிறையிலே அடைக்கப்பட்டுள்ள தம்பி வைகோ, பழ. நெடுமாறன், நக்கீரன் கோபால் போன்றவர்கள் உடனடியாக விடுவிக்கப்படவேண்டும்.

அடுத்து, தமிழக அரசின் சார்பில் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ள எஸ்மா, டெஸ்மா சட்டம். தொழிலாளர்களையும், அரசு அலுவலர்களையும் அடக்குமுறைக் கொடுமையால் கட்டுப் படுத்துவதற்காகவே கொண்டு வரப்பட்ட சட்டம் இது. அதிலும் குறிப்பாக எஸ்மா சட்டத்திற்கும், டெஸ்மா சட்டத்திற்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடே, எஸ்மாசட்டத்தின் கீழ் விசாரணை இல்லாமல் ஒரு தொழிலாளரை டிஸ்மிஸ் செய்வதற்கு அதிகாரம் கிடையாது. விசாரணையே இல்லாமல் டிஸ்மிஸ் செய்வதற்கான அதிகாரம் சேர்க்கப்பட்டதுதான் டெஸ்மா. அதுமட்டுமல்ல; இந்த டெஸ்மா சட்டம் முன்தேதியிட்டு அவசரச் சட்டமாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இயல்பாகவே முதல் அமைச்சர் ஜெயலலிதாவிற்கு தொழிலாளர்கள் என்றாலும், அரசு அலுவலர்கள் என்றாலும் ஓர் ‘அலர்ஜி’. 25–7–2001 அன்றே, அதாவது ஜெயலலிதா பதவிக்கு வந்த சில நாட்களிலேயே அரசின் மொத்த வருமானத்தில் 94 சதவிகிதம் அரசு அலுவலர்களின் ஊதியமாக வழங்கப்படுகின்றது என்றார். தமிழக அரசின் மொத்த வருவாயில் 2000–2001இல் 47.50 விழுக்காடும், 2001–2002இல் 46.37 விழுக்காடும், 2002–2003இல் 43.82 விழுக்காடும்தான் அரசு அலுவலர்களின் ஊதியம், ஓய்வூதியம் ஆகியவற்றுக்காக செலவாயிற்று.

பலமுறை வேண்டுகோள்கள், சந்தித்துப் பேசுவதற்கான முயற்சிகள், ஏடுகள் வாயிலாக அறிக்கைகள் என்பனவற்றுக்குப் பிறகே அரசு அலுவலர்களுக்கான அனைத்துச் சங்கங்களும் சேர்ந்து 2–7–2003 அன்று முதல் வேலை நிறுத்தம் என்று அறிவித்தன. ஆனால் அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகவே அரசு அலுவலர்கள் எல்லாம் காவல் துறையினரால் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். ஜூலை 4ந்தேதியன்று எஸ்மா சட்டத்தில் திருத்தம் செய்து டெஸ்மா அவசரச் சட்டம் 23–4–2003ஆம் தேதியிலிருந்தே அமலுக்கு வந்ததாக அறிவித்து, ஒரு இலட்சத்து எழுபதாயிரம் பேரை டிஸ்மிஸ் செய்தார்கள். இலட்சம் பேருக்கு மேற்பட்ட அரசு அலுவலர்களை ஒரேநேரத்தில் டிஸ்மிஸ் செய்த கொடுமை எங்கேயாவது நடைபெற்றதுண்டா?

தமிழக அரசு கொண்டு வந்த அவசரச் சட்டத்தையும், அரசின் சட்ட விரோத நடவடிக்கைகளையும் எதிர்த்து தொ.மு.ச. உள்ளிட்ட பல தொழிற் சங்கங்கள் உயர்நீதி மன்றத்திலும் பிறகு உச்ச நீதிமன்றத்திலும் வழக்கு தாக்கல் செய்தன. தொழிலாளர்களுக்கு அரசியல் சாசனச் சட்டம்

பிரிவு 309ன் கீழ் இயற்றப்பட்ட விதிகளுக்குப் புறம்பாகவும், பிரிவு 311ன் கீழ் கொடுக்கப்பட்டுள்ள உத்தரவாதங்களுக்கு முரணாகவும் பிறப்பிக்கப்பட்ட இந்தச் சட்டம், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானதாகவும், அடக்குமுறையின் உச்சக்கட்டமாகவும் அமைந்துள்ளதோடு, இயற்கை நியதிகளுக்கு மாறானதாகவும் இருந்தபோதிலும்; அவசரச் சட்டம் பற்றிய முடிவு எதுவும் நீதிமன்ற வாயிலாக இதுவரை வராதது குறிப்பிடத்தக்கது.

எஸ்மா சட்டம், டெஸ்மா அவசரச் சட்டம் ஆகியவற்றின் பிரிவுகள், இந்திய அரசியல் சட்டம், பிரிவு 14, 20, 309, 311 ஆகியவற்றுக்கு எதிரானது. பிரிவு 311(2)ன்படி, ஒரு ஊழியருக்கு அவர் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகளைத் தெரிவிக்காமலும், அதனை அவர் மறுத்து விளக்கம் தர வாய்ப்பு தராமலும், அவரை வேலை நீக்கம் செய்யவோ, அவரைப் பதவி இறக்கம் செய்யவோ கூடாது.

தண்டனை தருகின்ற சட்டத்தை முன்தேதியிட்டு அமலுக்கு வந்ததாக அறிவிப்பது சட்டத்திற்குப் புறம்பானது. ஆனால் டெஸ்மா சட்டம் பல மாதங்களுக்கு முன்தேதியிட்டு நிறைவேற்றப்பட்டதாக அவசரச் சட்டம் கூறுகிறது.

தமிழகத்திலே அரசு அலுவலர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இந்தத் துன்பகரமான நிலை குறித்து, 7–7–2003 அன்று பிரதமர் அவர்களுக்கு விரிவாக ஒரு கடிதம் எழுதி, மத்திய அமைச்சர் தம்பி டி.ஆர். பாலு அவர்கள் மூலமாக கொடுத்தனுப்பினேன். பிரதமரும் அவரிடம்; தமிழகத்திலே நிலவும் மோசமான நிலை குறித்து அறிவேன் என்றும், உரிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்வேன் என்றும் உறுதியளித்தார். மீண்டும் ஒரு முறை 17–7–2003 அன்று பிரதமருக்கு இந்தப் பிரச்சினையை நினைவூட்டி ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

ஜெயலலிதா அரசின் பிடிவாதமான இந்தப் பழி வாங்கும் போக்கு காரணமாக அரசு அலுவலர்கள் இதுவரை 25க்கு மேற்பட்டவர்கள் தங்கள் இன்னுயிரை பலி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இதுவரை முதல்வர் ஜெயலலிதாவிற்கு அரசுஅலுவலர்கள் பால் கருணை பிறக்கவில்லை.

அரசு அலுவலர்களில் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்கள் தவறு செய்யலாம். ஆனால் 95 சதவிகிதம் பேர் மாதந்தோறும் பெறுகின்ற ஊதி யத்தைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள்தான். அந்தந்த மாதம் பெறுகின்ற ஊதியத்திலிருந்துதான் வீட்டு வாடகை, குழந்தைகளுக்கான பள்ளிக் கட்டணம், வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான அத்தியாவசியச் செலவுகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். நான்கு மாதமாக ஊதியமே கிடையாது என்று மறுக்கப்பட்ட நிலையில் அந்தக் குடும்பத்தினர் விடுகின்ற கண்ணீர் இந்த அரசை நிச்சயமாக சும்மாவிடாது என்பது மட்டும் நிச்சயம். "அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீர்" பற்றி அய்யன் வள்ளுவர் "கொடுங்கோன்மை" என்ற அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இத்தனைக்கும் அந்த அரசு ஊழியர்கள் செய்த குற்றம் என்ன? அரசு சொத்தைக் கொள்ளையடித்து கோடி கோடியாகச் சேர்த்துத் தோட்டம் துரவு வாங்கினார்களா? ஏற்கனவே தாங்கள் பெற்று வந்த சலுகைகளையும், உரிமைகளையும் மீண்டும் வேண்டு மென்று கோரிக்கை வைத்தார்கள். அதற்காகவா இந்தத் தண்டனை? அவர்களுக்காகப் பாடுபடக் கூடிய சங்கத் தலைவர்களின் அறிவுறுத்தல்படி வேலை நிறுத்தத்திலே ஈடுபட்டார்கள்.

ஜெயலலிதா எதிர்க்கட்சியிலே இருந்தபோது தொழிலாளர்களைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடும்படி கூறியதே கிடையாதா? போக்குவரத்து தொழிலாளர்களுக்கும், மின்வாரியத் தொழிலாளர்களுக்கும் தி.மு.கழக அரசு 20 சதவிகிதம் போனஸ் என்று அறிவித்தபோது 25 சதவிகிதம் தரவேண்டுமென்றும், இல்லாவிட்டால் அவர்கள் போராட்டத்தில் குதிப்பார்கள் என்றும் ஜெயலலிதா அறிவிக்கவில்லையா? தற்போது தி.மு.கழகம் கொடுத்த 20 சதவிகிதம் போனஸ் அல்ல; வெறும் 8.33 சதவிகித போனஸ் மட்டுமே கொடுப்பேன் என்று பிடிவாதம் காட்டும்போது தொழிலாளர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? பாவம்; இரண்டு ஆண்டுகளாக ஏற்றுக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள் – அதாவது குனிந்து குனிந்து குட்டுப்படுகிறார்கள்.

உச்ச நீதிமன்றத்திலே தொ.மு.ச. மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் சார்பாக தொடுக்கப்பட்ட வழக்கிலே இறுதி தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டபோது, “சென்னை உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்ற மூன்று ஓய்வு பெற்ற உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 6072 பணியாளர்களைப் பொறுத்த வழக்குகளை விசாரித்து ஒரு மாதத்தில் தீர்ப்பு கூற வேண்டும். அப்போது டெஸ்மா அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவுப்படி அல்லாமல் அரசு ஊழியர்கள் நெறிமுறை விதிகளின்படிதான் விசாரணை நடத்த வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஒரு மாதம் முடிந்து எத்தனையோ நாட்களாகின்றன. இன்னும் வழக்குகள் முடிந்து தீர்ப்புகள் வழங்கப்படவில்லை. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் தீர்ப்பை மீறுகின்ற வகையில் செயல்கள் இங்கே நடைபெறுகின்றன.

மேலும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி இந்த வழக்குகளை டெஸ்மா அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவுப்படி விசாரணை நடத்தக் கூடாது என்று தெரிவித்திருப்பதின் வாயிலாக டெஸ்மா சட்டத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதுதான் தெளிவாகின்றது. அதையும் மீறி அ.தி.மு.க. அரசு டெஸ்மா சட்டத்தை மேலும் ஆறு மாதங்களுக்கு நீடிப்பதாக அறிவித்திருப்பது குதிரை கீழே தள்ளியதும் அல்லாமல், குழியும் பறித்த கதையல்லவா? அதனால்தான் பொடா மட்டுமல்ல; எஸ்மா, டெஸ்மா சட்டங்களைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி, அதன் அடிப்படையில் டிசம்பர் 1ந்தேதி மத்திய- மாநில அரசு அலுவலகங்கள் முன்னால் மறியல் அறப்போர் நடத்துவதற்காக திட்டமிட்டுள்ளோம் என்பதையும் மக்களுக்கு விளக்கிட வேண்டுகிறேன்.

“முரசொலி” அன்புள்ள,

29.10.2003 **மு.க.**

மறியல் அறப்போர் தீர்மான விளக்கம் (6)

கள மேவிடத் தயாராகின்றனர் கழகக் கண்மணிகள்!

இன்று நான் எழுதுவது; டிசம்பர் 1ஆம் தேதி கழகம் களமிறங்கி நடத்த இருக்கும் மத்திய மாநில அரசு அலுவலகங்களுக்கு முன்னால் மறியல் அறப்போருக்கான அடிப்படையாக நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள விழுப்புரம் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களைக் குறிப்பிடும் 6வது கடிதமாகும்.

தமிழ் ஆட்சி மொழி – செம்மொழி;

காவேரி ஆணையம்;

சேது சமுத்திரத் திட்டம்;

பொடா – எஸ்மா – டெஸ்மா சட்டங்கள்;

இவை பற்றி விளக்கக் கூட்டங்களில் நமது கழகச் சொற்பொழிவாளர்கள் இன்னும் பல விபரங்களை அறிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் ஐந்து கடிதங்கள் இதுவரையில் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளேன்.

இவற்றையன்னியில்,

அரசுத் தொழில்கள், அரசு சார்புடைய தொழில்களைத் தனியார் வசம் ஒப்படைப் பதைக் கைவிடுக!

தி.மு.க. ஆட்சியின் மக்கள் நல்வாழ்வுத் திட்டங்களுக்கு மூடுவிழா நடத்தியதுடன், விவசாயிகளுக்கான இலவச மின்சாரத் திட்டத்திலும் குழப்பங்களும், குளறுபடிகளும் செய்வதை உடனே நிறுத்திடுக!

கௌரவ ரேஷன் கார்டு என்ற பெயரால் ஒரு கோடியே 15 லட்சம் நடுத்தர மக்களை நடுத்தெருவுக்குத் துரத்தியுள்ள அநியாய ஆணையை திரும்பப் பெறுக!

வணிகர்களை வாட்டும் பல முனை வரியை ரத்து செய்து; மீண்டும் ஒரு முனை வரியைக் கொண்டு வருக!

சாலைப் பணியாளர்கள், மக்கள் நலப் பணியாளர்கள், கூட்டுறவுப் பணியாளர் கள் என வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட 40 ஆயிரம் பேரை மீண்டும் பணியில் அமர்த்துக!

மத மாற்றத் தடைச் சட்டம் – அயோத்தியில் அதே இடத்தில் இராமர் கோயில் கட்டுவோம் என்ற திட்டவட்ட அறிவிப்பு – இவற்றைத் திரும்பப் பெற்றிடுக!

ஆடு, கோழிகளை உண்பதற்கு அனுமதித்துவிட்டு, அவற்றை நேர்த்திக் கடனுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் பழைய கலாச்சாரத்திற்கு எதிராக தலைவிரித்தாடும் தடையாணைகளை நிறுத்திக் கொள்க!

ஒப்பந்தப் புள்ளிகள் ஊழல் புள்ளிகளாக உருவெடுத்துள்ளதையும், ஆளும் தரப்பினர் நடத்தும் மணல் திருட்டு போன்ற மாபெரும் பகல் கொள்ளைகளையும் உடனடியாக தடுத்து நிறுத்துக.

தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் நடுத்தர மக்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் திணறித் தவிக்கும் அளவுக்கு கல்விக் கட்டணங்களை உயர்த்தி – இலவச பஸ் பாஸ் போன்ற சலுகைகளையும் ரத்து செய்துள்ளதை திரும்பப் பெற்றிடுக.

நெல்–கரும்பு விவசாயிகள், நெசவாளர்கள், வணிகர்கள், மீனவர்கள், தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள், அரசுஅலுவலர்கள், ஆசிரியர்கள், பொதுமக்கள் என பல பிரிவினரின் தீர்க்கப்படாத பிரச்சினைகள் பல இருக்கும்போது, நிதிப் பற்றாக்குறை எனக் கூறிக்கொண்டே பல கோடி ரூபாய் செலவில் புதிய தலைமைச் செயலகம், 18 ஆயிரம் கோடி ரூபாய்ச் செலவில் சென்னை புனர் நிர்மாணம் என்ற தொடர் அறிவிப்புகளை நிறுத்திக் கொள்க.

மக்கள் வரிப் பணத்தில் நடைபெறும் அரசு விழாக்களில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களை ஏசிப் பேசும் ஜனநாயக விரோதச் செயலுக்கு அணையிட்டுத் தடுத்திடுக.

ஆளுங்கட்சியின் நிகழ்ச்சிகளை, விதிகளை மீறி நடத்திக் கொண்டு – அதே சமயம் விதிகளுக்கேற்ப நடத்த முன்வரும் எதிர்க்கட்சி நிகழ்ச்சிகளுக்கு தடை விதித்து, நிபந்தனை விதித்து பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமையைப் பறிப்பதையும் பத்திரிகைகள் மீது எண்ணற்ற வழக்குகள் தொடர்வதையும் நிறுத்திக் கொள்க.

எனும் தீர்மானங்கள் அடங்கிய துண்டு அறிக்கை, பல்லாயிரக்கணக்கில் அச்சியற்றப்பட்டு கழக அமைப்புகளுக்கு தலைமைக் கழகச் சார்பில் அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளது. மாநாட்டில் நான் ஆற்றிய நிறைவுரையும் புத்தக வடிவில் இந்த விளக்கங்களைத் தாங்கி வெளியிடப்பட்டு; கழக முன்னணியினருக்கும், சொற்பொழிவாளர்களுக்கும் வழங்கப் பட்டுள்ளது.

அறப்போராட்டத்திற்கான பிரச்சாரப் பொதுக் கூட்டங்களில் மக்கள் மத்தியில் எடுத்து வைக்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகளை வரைமுறைப்படுத்தவும் – வகைப்

படுத்திடவும் – பேச்சாளர்களுக்கு இவை பெரிதும் பயன்படுமென்று நம்புகிறேன்.

மாநாட்டில் தலைமைக் கழக உயர்நிலைச் செயல் திட்டக் குழுவிலே எடுத்த முடிவுக்கேற்பவும் – குழுமியிருந்த லட்சக்கணக்கான தமிழ்ப் பெருமக்கள் முன்னிலையில் அறிவித்து அவர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றதற்கேற்பவும் – என் உயிரினுமினிய உன் போன்ற உடன்பிறப்புகள் உறுதி படைத்த நெஞ்சினராய் கை உயர்த்திக் காட்டி – களங்காணத் தயார் எனக் கர்ச்சனை புரிந்ததற்கேற்பவும் – இதோ அறப்போர் முரசின் ஒலி கேட்கத் தொடங்கி விட்டது.

ஆங்காங்கு கழகத்தின் முன்னணி நிர்வாகிகள் – அமைப்புகளின் செயல் வீரர்கள் – அணிகளின் ஆற்றல்மிகு தீரர்கள் – எப்பக்கமிருந்து புகுந்து வரும் அடக்குமுறை; அது எத்தனை பட்டாளம் கூட்டி வரும்? என விழிகளை வினாக் குறிகளாக்கிக் கொண்டு கனல் கொட்டி வரும் அதிகார வர்க்கத்தைக் கண்டு கலங்காமல்; கள மேவிடத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றனர் கழகக் கண்மணிகள்.

ஆங்காங்கு அந்தப் பாசறை வீரர்களின் பட்டியல் தயாராகிறது – நமது கழகம் ஈடுபடும் எந்தவொரு அறப்போராட்டத்திலும், ஒளிவு மறைவு என்பதோ, ரகசியத் திட்டம் தீட்டுவதோ கிடையாது. பெரியார் தலைமையில் களம் பல கண்ட போதும் அண்ணா தலைமையில் அறப்போர்களில் ஈடுபட்ட போதும் அவர்களின் வழி நின்று அமைதிப் பாதையே நாம் களம் செல்லும் பாதையாக அமைந்து வருகிறது. இப்போதும் அவ்வாறே அமையும், அமைய வேண்டும்.

ஆழ்ந்து சிந்தித்து சிந்தித்து வேறு வழியின்றி எடுத்த முடிவு இந்த அறப்போராட்டம் என்பதை அனைவரும் அறிவார்கள். மிதிபட மிதிபடப் புழுக் கூட தலைதூக்கி எதிர்ப்பைக் காட்டும் என்கிற போது –

இங்கே 'இம்' என்றால் சிறைவாசம் – 'ஏன்' என்றால் வனவாசம் எனுமளவுக்கு ஜார் ஆட்சியின் கொடுமைகள் கொலு வைக்கப்படுவதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்.

ஜனநாயகத்திற்குப் பிரேத பரிசோதனை – சர்வாதிகாரத்திற்குப் பிரமோற்சவம் என்றால் – நாம் வாழ்வது நாட்டிலா? காட்டிலா? என்ற கேள்விக்கு விரைவில் விடை காண ஒரு வழி காண வேண்டாமா? அந்த வழிதான் டிசம்பர் முதல் நாளன்று நாம் ஈடுபட இருக்கிற மறியல் அறப்போர்! போராட்டங்களைத் தேடிப் போகிறவர்களுமல்ல; வந்த போராட்டங்களை விட்டு விட்டு ஓடிப் போகிறவர்களுமல்ல – என்று நமது தலைவர் அண்ணா முழங்கிடுவாரே; அந்த முழக்கத்தின் எதிரொலிதான்; இதோ டிசம்பர் முதல் நாள் கேட்க இருக்கிற முரசொலி!

ஏழை மேலும் நலிகிறான் – எந்நாளும் பாடுபடும் தொழிலாளி மெலிகிறான் – உழவன் உயிர்வாதை அடைகிறான் – அன்றாடம் அரசு ஊழியம் – ஆசிரியர் பணி – அட்டியின்றிச் செய்து பெற்றிருந்த உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் பறிகொடுத்துப் பரதவிக்கும் பராரி போல ஒரு கூட்டம்; ஆம் – படித்துப் பணியேற்ற கூட்டம் – இவர் அவர் என்றில்லாமல் எல்லோர் கண்களிலும் நீர் – ஆமாம்; இரத்தக் கண்ணீர்!

பித்தம் பிடித்து ஆட்சி நடத்துவோர்க்கு நாளொரு திட்டம், பொழுதொரு சட்டம் என்று கூட அல்ல; மணிக்கு மணி ஒரு முடிவு – மறுபடியும் நிமிஷத்தில் அதை மாற்றும் மன நோய் – மதுக் கொள்கையோ ஒரே கிறுகிறுப்பு – திடீரென அரசு வணிகம் என ஒரு சுறுசுறுப்பு – ஏன்? ஏன்? அரசுடைமையில் அவ்வளவு அக்கறை வந்து விட்டதா? எல்லாம் பாசமுள்ள "உடன்பிறவாச் சோதரம்" ஏகபோகமாகச் சம்பாதிக்கப் போட்டுள்ள படப்பை திட்டம்.

இதோ ஒரு தடைச் சட்டம் – பிளாஸ்டிக்; மனிதனைக் கொல்லும் பேய்! அதைப் பார்த்து நான் அழுது புலம்பினேன் – இப்படி ஒப்பாரி – அடுத்த நாளே வர வேண்டியது வந்ததும் பிளாஸ்டிக்கிலேயே சாலை! காரணம்; முளைத்து விட்டது கரன்சி சோலை!

உழைத்தவன் கேட்டான் ஊதியம்; ஒரு காசு இல்லை – போனசுக்கும் பெப்பே – உனக்கும் பெப்பே – ஆனால் 400 கோடியில் ஒய்யார உப்பரிகை – நிர்வாகத்தை "நரக"மாக்கிக் கொண்டு நிர்வாகத்துக்கு ஆயிரம் கோடியில் ஒரு 'நகர'மாம்; கெட்டக் கேடு – எதற்கோ பட்டுக் குஞ்சம் என்பார்களே; அதைப் போல!

தொன்னையை குப்புறக் கவிழ்த்தது போன்ற குடிசைகளில் எண்ணெயற்ற தலையர்களாய் ஏங்கிக் கிடக்கும் ஏழைகளை விரட்டி விட்டு; சென்னையை அழகுபடுத்த இருபதாயிரம் கோடியில் ஒரு புதிய திட்டமாம்!

ஆடம்பரம், கேளிக்கை நடத்துகிறது – அடக்கு முறை, அட்டகாசம் புரிகிறது – எட்டுப் பேர், பத்துப் பேர் என்று

'என்கவுண்டர்' நடக்கிறது – காஞ்சி மடமே போற்றுகின்ற பண்ணையார்கள் கூட பலியாகிறார்கள் – கயமைச் செயல்களுக்கு அளவே இல்லை என்றாகி விட்டது.

அண்ணாவையும்
பெரியாரையும்

என்றோ ஒரு நாள் நினைத்துக் கொண்டு பெயர் சொல்லி – அயோத்தியில் கோயில் கட்ட ஆதரவு தேடும்; அப்பட்டமான கொள்கைக் கொலை – மதவெறிக்கு எரு. உரம்; தஞ்சைக்குத் தண்ணீர் இல்லாவிடினும் மத நஞ்சைப் பெருக்கிட எல்லா உதவிகளும் – இப்படியொரு ஆட்சியின் கோணங்கித் தனங்களை – கோமாளிச் சேட்டைகளை – கொடுமைச் செயல்களை – இன்னும் எத்தனை நாள் இந்த மக்கள் தாங்குவது?

எதிர்ப்பின் வலிமையைக் காட்ட வேண்டாமா? அறவழியில்! அமைதி வழியில்! அண்ணா வழியில்!

அதற்கான அணி வகுப்பு
பட்டிதொட்டி முதல் பட்டினக் கரைகள்
வரையில் அமையட்டும் –
அறப்போர் வெல்லட்டும் –
அன்பு உடன்பிறப்பே தயாராகு!

"முரசொலி"
30.10.2003

அன்புள்ள,
மு.க.